

τια, διάζληξα τόγματα στρατιωτών είχαν σχηματίσει ένα πυκνό και άδιαπέραστο τείχος γύρω από την Ελλάδα που θα φιλοξενούσε τον Νικόλαο. Εκ παραλλήλων, λόγια κοζάκων τριγωνούσανε στα προφύγια, αλλάζοντας προληπτικώς κάθε ύποπτο, κλώντας ξόνους στα οπία και... άνασφάλτους αγνά το Έδαφος, με την άλλη έννοια ότι οι έλληνοεπίτι είχαν τοποθετήσει δυναμίτιδα σ' ένα ορισμένο σημείο.

Έτσι, αφού καθάριζε ο ταύρος από κάθε ύποπτο στοιχείο (αυγά έξωστίζοντο για λόγους προληπτικούς οι μισοί κατοικοί της Κομισσά) ή έβλεπε ο αυτοκράτορας, ενθαρσιμημένος από την τάξη και την καθαριότητα που έβλεπε τριγύρω του, Ο αυτοκράτορας προσπαθούσαν τότε να τον πείσουν ότι ο ταύρος του τον λάτρει και ότι υποφέρει να ζυγιστώσει ελεύθερα στις δούλες, βεβαιώνοντας ότι δεν θα τον άπειλοσε ο παροικισμός κ' άδενος. Όσοσο, όταν ο ταύρος έξεδήμονε την επιθυμία να ζήσει ένα μικρό περιλάτο, τον συνωδέναν δυο ή τρεις ίππων κ' οι ίπποις είχαν έστρωμένα τα όπλα τους προς όλες τις διευθύνσεις, έτοιμοι να προβοήθουν εκείνον που θα είχε την άτυχία να τραυματισθί στο όφραιο του αυτοκράτορος!

Μα οι έλληνοεπίτες παραμένονταν πάντοτε, Άρρηκόντας τα μέτρα που έλάμβαναν ή άρχίζε έναντίον τους, περιμεναν την κατάλληλη ευκαιρία για να δολοφονήσουν τον ταύρο. Τι σημασία είχε αν τα δικαστήρια δεν έβαν σημασία είχε αν τα δικαστήρια δεν έβαν άλλη δούλειά παρ'ι να καταδικάζουν έλληνοεπίτες σε θάνατο ή σ' έξωση στη Σιβηρία; Έκείνοι διαγράφε πληθύνονταν. Και οι χριστιανοί δούλοι που οδηγούσαν στη Σιβηρία, ήσαν πάντοτε γεμάτοι από μαυρές σιγές καταδίκων, που βάδιζαν με άλοποδουμένα πόδια, και με την άγρυπνη επιτήρηση των έφ'ιπων φρουρών τους... Ο Πέτρος ο Μέγας είχε πρότος την... ένπνευσι να μεταφέρει τους συνωπότες, τους άνώτερες και τους έγγλημιστές στη Σιβηρία, γιατί κάθε άπιστορία άποδοράσεως από την έννοια αυτή ήταν καταδικασμένη σε βέβαιη άποτυχία.

Υπάρχει διάζληξη φιλοσοφία για την ιστορική ζωή που προνοήσαν οι κατάδικτοι στη Σιβηρία. Την ζωοφόρο άνω είδαν τις «Άνωτες Κοιλίσσες» της Σιβηρίας, την Έδωσε ο Αστρομύθεσι, ο μεγάλτερος Ρώσος μυθιστοριογράφος, στο συνταγματικό κειμενάκι του, που φέρει τον τίτλο «Άνωμοις από το Σπ.τι των Πειθαυμένων». Οι άνωμοίτα μας θα έξουν βέβαια, από πολλές σχετικές σελίδες που έχουν δημοσιεύσει ως τώρα, ότι ο Αστρομύθεσι λέρασε τέσσερα χρόνια στα κάτεργα της Σιβηρίας, με την άσυστατη καθήγηση ότι έλαβε μέρος στην έλληνοεπίτική άρμόνοια του Πετρομύθεσι.

Ο ρωσοεπίτινός πόλεμος, ο έποιος είχε τέλος τόσο άτυχες για τη Ρωσία, ενόησε έξωοριστικά την ανάπτυξη του έλληνοεπίτικού κινήματος στην Άγια Αυτοκρατορία. Άποτίθεμα της πεινας και της άδυστης, που έπαισαν τότε στη Ρωσία, ήταν η πρόση έλληνοεπίτις του 1905. Μα έπαισε να χροσθή ο ρωσοεπίτις καθώς και η σημασία του μεγάλου πολέμου, για να βροθί οι έλληνοεπίτι την ευκαιρία να έπιβληθώσι.

Μόλις έπεράτησε η χρονοεπίτική έλληνοεπίτις του Οκτωβρίου 1917, οι σύντροφοι άνοιξαν τις φυλακές και έλευθέρωσαν όλους τους κρατούμενους. Και οι χροσθίνοί κατάδικτοι έβαν δικαστά των δικαστών τους. Με μόνη την διαφορά ότι την «Ομοάνα» την διεδέρχοναν άλλες νοσητικές άστυνομίες, χειρότερες και από την πρώτη: Η Τσέκα και η Γκεκεου.

Το κλειστός άλλαξε στη Ρωσία. Μα η τρομοκρατικές μέθοδοι ποραινόναν ή ίδιες, με άλλη άνομισία!

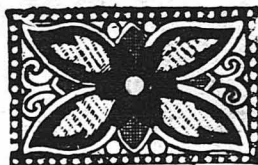
ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΜΠΑΣΤΟΥΝΙ... ΦΑΡΜΑΚΑΠΟΘΗΚΗ!

Ένας Άμερικανός γιατρός, θέλοντας να άποφύγη να κοιβαίλη μαζί του τη βάλτσα του με τα διάφορα φάρμακα, βρήκε τρόπο να βάχη τα μπαζαλάκια των φαρμάκων του μέσα στο... μπαστουίνι του.

Το μπαστουίνι αυτό είχε κοσμομένο από σκληρό ξύλο, είχε κοφίνο καθ' όλο το μήκος του, κ' έχει τρία κατάγια στη σειρά, μήκους μιας σπιθαμής το καθένα, τα όποια άνομοζλεύοναν με σούστα.

Το έξωοριστικό του μπαστουινού αυτού, το όποιο, φυσικά, είχε άρκετά σεβαστών διαστάσεων, δεν διαφέρει κατά τα άλλα διόλου από τα κοινά μπαστουίνια.

Ο ΣΤΙΧΟΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΣΕ Μ'Α ΠΟΝΕΜΕΝΗ

Τόν Πόνε σοι, γιοτή η Ζή, πόσο τόν Ξησα βάδισα
 κ' έγώ στα περασμένα!
 Πόσο τα μάτια κείδια του, που σοι σπαράζον την καρδιά,
 με σπάράζαν και μένα!
 Την άγρια τούτη σιγορή με τόν άπείλετο βούθ,
 που άνοζήριε μπροστά σου,
 να τί μετρήσης δεν άποφείς ως τη μετρώ ή Ξηνη έγω
 που βρίζουσε μακριά σου
 Πόσην ή έμει κ' ή σιγορή, να δης το δράμα της ζωής
 πως παύει' έδοι γάτο
 κ' άπείρημα να χροσιστής με το μετρήσιο της σιγής
 του κείνοφ θανάτου...

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΑ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΓΡΗΑΣ

Πάει κ' ή γρηά στο χοροστάσι
 άνοπώντας στο ρούθι
 στενά χρονο να προηόση
 νιος και νιές να Ξαναδη
 Κι' αν τόν σέβοναν το χορό
 όπως τόν παλιό χορό!

Κι' έτσι άρχίζε να ποιάζη
 γνόμους και πανάγια
 και τ' έ που την τρούσι μαράκι
 να ξεχνάη με φέμια
 Γιατί έδώρουνε, μη σιγομύλια,
 πως γνόμους κοιτέλλοι!

— Σήνω, Δέσπο, το γεγάλι
 και σοι κούρησε ο λαμός,
 Άντερο' άσ' τον να προβόη
 στους λεβέντες πειρομώδ,
 Κρίνο άροσφο, άνομισίνο,
 πως τον κοιτάς κλεισίμενο!

Πού στρωτά, Μαριώ, το ποδι,
 παίζε άναφο το μαντήλι!
 Σά σμασιμένο άγατο ρούθι
 ποιάζονε τα δυό σου χείλη,
 Πουά σγαυέλλισσα θάρδη
 να τρυφήση τέτοιο άνθι!

Άχ, Κρίνω, και να μπροθου
 νίχα τις παλιές μιαιές,
 Ήσαν χροηλοβλοπούσα
 με ριχνα κρομά σάιτες,
 Τι κοιτάς τα δυό σου άστέρια
 σην έλασούστα άχνοκίρια!

Άγια το γεγάι σου, Άφρόδο, και κροτήσον άναγορη,
 Μάγοιλο έχεις σάν το ρούθι,
 Κείνος που θα το γεγίθ
 θέλει και κρομά να όρηση
 που λιγάκι σάν κρομώσι.

Άδσε, Μελίλο, τα μαλλιά σου
 ν' άποθώθινε σάν άπόχη
 να κιστή στην άγκυλά σου
 την καρδιά σου έξέινος πώχει,
 Χροσά στήχια στο λαμό σου
 θεμιστής θάρδη ή άκρίβος σου.

Τι τρούτε έτσι, κοιτέλλεις;
 τι γελάτε, λιγερούς;
 Ξαναμώραμα έγω; τρέλλεις;
 Σέ λιγάκι έγω χρομάς,
 Κρίνα μωστουίαν μαντάτα
 Κι' ο καιός μου είνε στη στράτα!

Θά φανή κ' έμ' ο δικός μου
 Δέ θ' άργήση... δε θ' άργήση!
 Κι' άσ' τα βάθη του άλλου κόσμου
 θάρδη να με κροηόση,
 Ξέρω πως φυλάει καρτέρι
 να με πάη στ' άνήλια μέρη!

Στου καιού μου τη λιμέρια
 — νύχη νύοφρητη στα Ξένα —
 όσα βρίζονταν εκεί ταρία
 θε να με κωλονών και μένα
 Για να σένω το χορό
 όπως τόν παλιό χορό!

ΛΑΥΡΑΣ